

Rigsdagstidende.

1861.   Forhandlingerne paa Folkethinget.   № 213.

Trettende Session.

52de Møde.

Fredagen den 6te December Kl. 1.

(Forsfat.)

S. Sage (forts.): Jeg troer, det er farligt, at vi her i Salen atter og atter under Forhandlingerne fremdrage Rigsdagens Ret til at nægte enhver Udgift. I det Land, jeg sigter til, og som den ærede Rigsdagsmand selv nævnede, er det anderledes. Hvis han vil følge Forhandlingerne der over Finantsloven, saa vil han see, at man udtrykkelig deler Udgifterne mellem de staaende og de veglende, at der er en Mangfoldighed af Poster, som gaae igjennem Aar for Aar, og som Ingen nogensinde reiser sig for at bekæmpe, men som betragtes som en given Ting, og dog er det constitutionelle Liv i den Stat Aar for Aar blevet stærkere, ligesom det er min Overbeviisning, at det Aar for Aar er blevet stærkere i Danmark. Vilde den ærede Rigsdagsmand vedvarende fremhæve sin theoretiske Betragtning, da har jeg en Frygt, og det er den, at Tilliden til det danske Folk og den danske Forsatning bliver svækket. Hvad troer De, mine Herrer! at Statens Creditorer vilde sige, naar man stadigt holder dem for Die, at vi, naar vi have afluttet en Contract med dem, hvorefter de Aar for Aar have at kræve en Rente eller en Afbetaling af os, sige: Viber vel, at dersom vi finde det beqvemt eller hensigtsmæssigt, saa standse vi Afbetalingen til Eder. Saaledes stiller den ærede Rigsdagsmand det theoretisk; jeg veed, at han aldrig vil stille det saaledes praktisk, men jeg erindrer tydeligt, at han baade idag og flere Gange tid-

ligere har talt ikke om det Umulige for Staten, men om Hensigtsmæssighedshensyn. Han siger ikke: Dersom vi ere indvillige i Krig, dersom Hungersnød indtræder, dersom vi ikke ere istand til at opfylde vore Forpligtelser, saa kunne vi i det enkelte Aar Intet opfylde. Jeg siger: Forpligtelsen staaer alligevel, og man skal gjøre det Allerhødeste for at opfylde den, for at den fremmede Creditor ikke kan sige, at Staten staaer i det ligesom den private Mand, der ikke kan opfylde sine Forpligtelser; thi i Virkeligheden giver Staten en Falliterklæring ved ikke at opfylde dem. Det er det, at det kan blive en Umulighed at opfylde sine Forpligtelser, og et Andet er det at reise sig her og den ene Gang efter den anden sige: Vi bestemme, om det er hensigtsmæssigt eller ikke at opfylde vore Forpligtelser. Det er en Rære, jeg aldrig nogensinde kan underskrive, og jeg er sikker paa, at den ærede Rigsdagsmand aldrig vilde gennemføre den; men jeg er ligesaa sikker paa, at dersom han mange Gange her i Salen uimodsagt kan fremsætte den Mening, og dersom han en eneste Gang, for at gjøre Forsøget, fik den gennemført, saa var Danmarks Credit tilintetgjort, og med Tilintetgjørelsen af Danmarks Credit var tillige ogsaa vor constitutionelle Forsatning rystet. Men lad mig tage et andet Spørgsmaal, som maaskee seer mindre farligt ud, men om hvilket jeg siger, at det er i den Grad farligt, at det synes mig, enhver Rigsdagsmand maa sige til sig selv, at man virkelig skal vogte sig for at komme for stærkt ind paa det Omraade. Der er f. Ex. Bestemmelsen i Grundloven om, at Dommerne ere uafættelige. Hvad bethyder denne Bestem-